

UDDRAG fra INDISK KÆRLIGHED
– eller hvordan man overlever at forelske sig

En monolog af Michael Svennevig

fremført af Pouria Tahmasebi

Til arrangementerne den 4./5. august 2012

Jeg ved godt, at man ikke kan se det på mig. Andre tror, at jeg altid er glad, for jeg *er* glad, men jeg var så ked af det dengang. Ulykkelig kærlighed. Så enkelt var det. Hendes familie havde forbudt mig at komme i nærheden af hende. Og de mente det! Jeg følte mig helt udtværet. Det var nok derfor jeg knytter mig så hurtigt til *ham*. Alexander... man kan høre det på navnet. Sådan er han. Han åbner en hel ny verden for mig. På mange måder. Han er også alene, og med ét forsvandt den alenehed. Jeg ved ikke, hvorfor jeg knytter mig til ham. Jeg tænker ikke over det. Jeg gør det bare.

(pause)

Det har længe ligget i luften. Det mellem ham og mig. Selvfølgelig har vi rørt ved hinanden. Det gør venner jo... eller det gør I jo ikke, men det er jeg vant til. Sådan lidt efter lidt er vi kommet tættere på hinanden. Lige siden vi mødtes i Indien har det været sådan. Nu kan vi slet ikke undvære hinanden. Jeg ved da godt at det ikke er venskab... ikke kun venskab. Jeg er jo ikke helt dum, men det er ikke noget jeg har spekuleret over. Jeg tager det som det kommer. Og jeg elsker livet sammen med Alexander, så enkelt er det. Han får mig til at le.

Det ligger vel i os alle. Et eller andet sted. Hos os er det ikke noget vi gør - på den måde. Sådan af kærlighed. Ikke med en anden mand. Men det ændrer han.

Jeg aner ikke, hvad det betyder, da han spørger... om vi skal giftes. For vi er jo to fyre, og samtidig tør han ikke holde mig i hånden på gaden. Selv om han siger, at her må man godt. Men der er alligevel noget vigende i hans blik:

-Det er ikke ualmindeligt, men det er ikke alle der kan lide at skilte med det.

Og det er åbenbart sådan han er. En, der ikke skilte med det.

I Indien kan vi godt lide at skilte med alt muligt, hvis vi ellers har noget at skilte med. F.eks. rigdom, men det gør I ikke.

Jeg kommer hurtigt til at elske jeres verden. Men det virker som om I slet ikke ser den. I tager den for givet, for den *er* der jo. Men for mig er det fantastisk.

Foråret, ser I! Men alt det andet? Når det en sjælden gang bliver 30 grader, klager alle over, at det er for varmt.

Her er alle mennesker lige. Det er et princip, siger Alexander. Når han taler om principper, love og paragrafer når det mig ikke. Det kender jeg jo derhjemmefra. Det er bare ord. Virkeligheden er anderledes.

Jeg er fri til at mene og synes lige hvad jeg vil, men det er ikke alt der siges. Jo, det tror jeg i starten, indtil jeg finder ud af, at ét er det man siger, noget andet er det man gør.

Der hvor jeg voksede op, var det den stærkeste, der havde ret, og resten klappede bare i. Hvad kalder man det? Jeg har altid lært, hvornår jeg skal holde min kæft. Jeg har ikke altid gjort det, men jeg ved, når jeg træder over stregen. Det er sådan noget man får bank for. Her har alle ret til at sige det de mener, uden at andre kræver dem til regnskab for det. Man behøver ikke være bange.

-Du skal stå ved det du er. Ligegyldigt hvad det er, skal du respekteres for det. Det er din ret. Du ved individets rettigheder og alt det...

Jeg nikker og tænker over, hvorfor han så ikke selv gør det. Det synes han ikke at jeg skal blande mig i. Det er ikke bare ham, det er mange af de danskere som jeg møder, der straks er på mærkerne:

-Det er så flot det du gør. Du skal bare blive ved. Alle skulle gøre som dig!

Jeg kan høre Jackson synge i baggrunden "We're the world". Eller Nanna...

(syngende)

"Afrika, Afrika... alle går vi rundt i vores egen lille verden.... hvis vi gir en hånd til Afrika....det blir bedre dag for dag... Afrika... Afrika"...

Når jeg lytter til den sang, selv om det er en gammel schlager nu, aner jeg ikke hvad det er, danskerne har gang i.. De lever i deres egen sæbeboble.

Godt nok kommer jeg ikke fra Afrika, ...men det kunne det lige så godt være, for jeg kan se at de puster sig op i bevidstheden om ... vi, *danskerne*, vi har et gammel kongerige helt tilbage til Gorm Den Gamle og så har vi landsholdet og så længe der stadig er liv i gamle Dronning Margrethe, så går det nok, for vi ved noget om ytringsfrihed, menneskerettigheder og om, hvordan verden er skruet sammen.

Vi er stadig vikinger...

SKÅL!